

endvidere dertil, hvad det ekstraordinære Bevillingsvæsen mebtager til Krigsvæsenet, og dernæst Pensionerne, saa kommer man jo ganske overordentlig højt op med Udgifterne til Hærvæsenet, og Spørgsmaalet bliver dog, om den hele Hærorrdning kan aflaa et Angreb paa Land. General Naasløff opfaster i sin Ministertale for denne Hærlow netop følgende Spørgsmaal: Hvad er Hensigten med Væbningsvæsenet? Og saa siger han som Svar derpaa ganske kort: „Det er at afværge et Angreb, som forestaar, og at forhindre, at Angreb overhovedet finder Sted“. Men nu siger jo den ærede Minister i sin Fremstilling af Krigsplanen, at et saadant Angreb ikke kan afværges med de Midler, Hærløven efter hans eget Forslag giver ham. Jeg finder derfor, at denne Lov langtfra byder os det Samme som den af 1867. Der staar i General Naasløffs Tale — jeg vil bede de ærede Medlemmer at lægge Mærke til, at det er hans Ord — at med 20,000 Mand kan man aflaa ethvert Angreb paa Sjælland. Det staar i Rigsdagsstidenden i Ministerens Tale. Den nuværende Minister siger jo, at med en langt større Hær kan han ikke aflaa Angrebet, og da jeg under den 1ste Behandling troede, at det alligevel kunde lade sig gjøre, blev jeg viist til Rette af det ærede Medlem for Veile Amtss 2den Valgkreds (Berg), fordi jeg ikke læste den ærede Ministers Udtalelser og Betragtninger rigtigt. Men Meningen var jo saa den, at den Hær, der nu skal stables, og som er større end den, General Naasløff forlangte og fik, skal trække sig tilbage til Kjøbenhavn som Fæstning og lade de øvrige Landsdele ubeskyttede, og jeg har forstaaet Ministerens Plan saaledes, at det til Fuldstændiggjørelse af denne Hærorrdning er aldeles fornødent at befæste Kjøbenhavn fra Landsiden som Fæstning, ikke med Jættkastøser. Den ærede Minister skal idag, efter hvad der er sagt, her i Thinget have udtrykt sig omtrent derhen, at denne Hærlow kunde føre bort fra Kjøbenhavns Befæstning, thi jo stærkere det levende Forsvar blev, desto mindre behøvede man de faste Vølde. Dette kan jo være muligt, jeg skal ikke inblade mig paa denne Undersøgelse, men vi have her faaet Hærløven forelagt med det Endemaal, at Kjøbenhavn skal befæstes, og det kan den ærede Minister ikke gaa fra for Esteridens Dømmetol, og vi, som stemme mod hans Lov, paaberaabe os, hvad Ministeren har sagt, og tro, at det er hans Mening. I 1867 var der ikke Tale om, at Kjøbenhavn skulde befæstes, idetmindste kom det ikke frem paa den Maade, at det skulde være et Endemaal; tværtimod. Paa den Tid blev af samme Naasløff forelagt Rigsdagen et Forslag om at nedbryde Kjøbenhavns Vølde og lade den som Fæstning, i alt Fald paa Sjællandsiden, men havde der da været Tale om at substituere en Fæstning i Stedet, anser jeg den daværende Minister for at have været lojal nok til at komme frem med denne Forudsætning.

Vi have her faaet den Lov, som vi ville beholde, under Forudsætning af, at der ikke skulde være noget befæstet Kjøbenhavn. Vel siges det fra forskjellige Sider, at det ikke er deres Mening, som følge det ærede Medlem for Veile Amtss 2den Valgkreds, at ville stemme for Kjøbenhavns Befæstning, og de sigte, at det ikke ligger i Endemaal for denne Lov. Jeg tror gjerne, at alle disse Tilhængere af det ærede Medlem for Veile Amtss 2den Valgkreds baade i og udenfor denne Sal, som udtale den Tro, virkelig have den; men jeg beklager, at, hvis de faae denne Lov gennemført, ville de inden meget kort Tid blive skuffede ved, at der her i Rigsdagen forelægges Forslag om Kjøbenhavns Befæstning. Er denne Sag ikke det Estrupske Ministeriums Opgave? Har det ikke stillet sig saaledes nu i 5 Aar, og er ikke den ærede Krigsminister kommet ind i dette Ministerium netop for at gennemføre Kjøbenhavns Befæstning? Har han ikke netop, lige efter at han blev Minister, nedsat, jeg tror to, men idetmindste een Kommission for at finde den Maade, hvorpaa Kjøbenhavn skulde forsvares? Det kunde da vel ikke blive Andet og blev vel heller ikke Andet end, at Kommissionen foreslog en Befæstning af Kjøbenhavn. Og naar man hører Officerer, som ere i Tjenesten — ikke dem udenfor, ikke de gamle ubtjente Militære i Morgenbladet, nei, dem, der ere i Tjenesten — gaar det altsammen ud paa, at hele Hærorrdningen ikke er den usleste Bibe Lobaal verb, naar de ikke faae Kongens Kjøbenhavn befæstet med store Vølde og gewaltige Skandser, meget større end dem, der vare ved Paris, da Preusserne toge denne Stad. Endnu igaar laa derinde i Læseværket et Foredrag af en af den ærede Ministers Ingenieurofficerer, der var reist ud og fortalt sjællandske Landboere, at den hele Hærlow, som hans Minister har fremlagt, ikke har den fjerneste Betydning, desom der ikke drages en Vøl af 4 Miles Længde Vest om Kjøbenhavn og anlægges store Forter. Efter det, siger denne Ingenieurkapitain, er Kjøbenhavn uindtagelig og dermed Danmark. Det er langt Mere, end den ærede Minister siger, thi han siger, at Kjøbenhavn slet ikke bliver uindtagelig ved at blive befæstet, og siger dermed, at det Endemaal, han stiller for Hærløven, ikke sikker Danmark. Hvor ere Alliancerne? Det var dem, som bleve paakaldte dengang i 1867 af de ægte Nationalliberale, af Ordspøreren for den daværende Hærlow. Han brød sig ikke om det Demokratiske i Løven, men gif ud fra de store Alliancer, vi kunde faae, og lod sig foregøgle det Fantom, at Stormagterne nu vilde beile til Danmarks Gunst, naar de kom i Krigstilfælde. Ja, den lille Hær, som den næste Krigsminister trak sammen ved Eiby i 1870, viste, hvad Alliancer vilde føre til, naar de skulde udsøres. Det kostede os 5 Millioner Rd. i Kredittveiser, og det var den første Alliance, der blev søgt; men det var uheldigvis —